

Funded by the European Union's Justice Programme (2014-2020).

The content of this publication represents the views of the author only and is his sole responsibility. The European Commission does not accept any responsibility for use that may be made of the information it contains.

ERA

11.02.2021

Studium przypadku

ZAKRES STOSOWANIA KARTY

PRZYPADEK 1

Pan A. został oskarżony o to, że w zeznaniach podatkowych za lata 2004 i 2005 podał nieprawdziwe informacje, które naraziły Skarb Państwa na utratę dochodów w postaci podatku dochodowego i podatku od towarów i usług (VAT). Był on również ścigany za niezgłoszenie składek pracodawcy za okresy referencyjne od października 2004 r. do października 2005 r., co naraziło instytucje zabezpieczenia społecznego na utratę dochodów. W odniesieniu do dwóch spornych lat podatkowych administracja podatkowa nałożyła na pan A. szereg sankcji, a mianowicie sankcje dotyczące dochodów z działalności gospodarczej, podatku VAT i składek opłacanych przez pracodawcę. Od tych kar należne były odsetki, które nie zostały zaskarżone do sądu administracyjnego. Uzasadnieniem decyzji o ich wydaniu były te same fakty fałszywych oświadczeń, które podał oskarżyciel publiczny w postępowaniu karnym.

Zasada ne bis in idem zawarta w art. 50 Karty ma zastosowanie?

Grupy 1 i 2 argumentują, dlaczego nie powinno się go stosować. Grupa 3 dlaczego powinna.

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=134202&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=4664700>

PRZYPADEK 2

Pewna liczba obywateli państw trzecich, którzy wystąpili o azyl w Zjednoczonym Królestwie lub w Irlandii, przejeżdżając uprzednio przez Grecję. Sprzeciwili się oni przekazaniu ich do Grecji, państwa członkowskiego zwykle odpowiedzialnego za rozpatrzenie ich wniosków o azyl na podstawie rozporządzenia (WE) nr 343/2003 8 (zwanego dalej „rozporządzeniem Dublin II”).

Podnieśli oni, że takie przeniesienie naruszałoby ich prawa podstawowe lub że procedury i warunki dla osób ubiegających się o azyl w Grecji są nieodpowiednie oraz że państwo członkowskie, na którego terytorium znajdowali się w tym czasie, było zobowiązane do skorzystania z uprawnienia

Funded by the European Union's Justice Programme (2014-2020).

The content of this publication represents the views of the author only and is his sole responsibility. The European Commission does not accept any responsibility for use that may be made of the information it contains.

ERA

11.02.2021

Studium przypadku

przysługującego mu na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublin II do przyjęcia odpowiedzialności za rozpatrzenie i podjęcie decyzji w sprawie ich wniosków o azyl.

Art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublin II przyznaje państwom członkowskim władzę dyskrejonalną, która stanowi integralną część wspólnego europejskiego systemu azylowego przewidzianego w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i rozwiniętego przez prawodawcę Unii.

Grupy 1 i 3 argumentują, dlaczego nie powinno się go stosować. Grupa 2 dlaczego powinna.

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=117187&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=4664888>

PRZYPADEK 3

A domagał się przed sądem krajowym wykonania ugody pojednawczej, którą zawarł z pozwaną spółką, która go zwolniła. W ugodzie tej stwierdzono w szczególności, że w celu zawarcia ugody pozwana spółka uznała, że rozwiązanie stosunku pracy było niesłuszne i zobowiązała się do wypłaty odszkodowania na rzecz wnoszącego odwołanie. Pozwana spółka została jednak objęta planem naprawczym.

Chociaż sąd krajowy nakazał wykonanie ugody, jej wykonanie zostało niezwłocznie zawieszono z uwagi na to, że pozwana spółka była objęta planem naprawczym i nie istniały żadne aktywa nadające się do zajęcia, które istniały przed tym planem. Drugim postanowieniem sąd krajowy oddalił odwołanie wniesione przez wnoszącą odwołanie, mające na celu zmianę pierwszego postanowienia, ze względu na to, że pierwsze postanowienie pozostało w mocy, podczas gdy plan naprawczy nie został zamknięty. Przed sądem krajowym wnoszący odwołanie, który zamierzał wnieść odwołanie, zakwestionował skierowane do niego żądanie przedstawienia zaświadczenia o uiszczeniu opłaty przewidzianej w prawie krajowym za zezwolenie na wniesienie odwołania.

Czy art. 47 Karty ma zastosowanie, biorąc pod uwagę, że prawo krajowe nakłada na pracowników obowiązek uiszczenia opłaty sądowej za wniesienie środka zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym mającym na celu uzyskanie sądowego stwierdzenia niewypłacalności pracodawcy, aby umożliwić dostęp do właściwej instytucji gwarancyjnej, zgodnie z dyrektywą 2008/94/WE w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy?

Grupa 1 argumentuje, dlaczego nie powinno się go stosować. Grupa 2 i 3 dlaczego powinna.

Funded by the European Union's Justice Programme (2014-2020).

The content of this publication represents the views of the author only and is his sole responsibility. The European Commission does not accept any responsibility for use that may be made of the information it contains.

ERA

11.02.2021

Studium przypadku

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=fogasa&docid=149921&pageIndex=0&doclang=EN&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=4665097#ctx1>

PRZYPADEK 4

W wyniku kontroli przeprowadzonych w różnych miejscach w Austrii tymczasowo zajęto automaty do gier, które działały bez zezwolenia, a zatem rzekomo były wykorzystywane do organizowania zakazanych gier losowych. Automaty te były bowiem używane bez uprzedniego zezwolenia władz administracyjnych, wymaganego przez austriacką ustawę federalną o grach losowych.

Właściciele automatów do gry twierdzą, że zajęcie jest sprzeczne ze swobodą świadczenia usług zagwarantowaną w art. 56 TFUE oraz w art. 15-17, 47 i 50 Karty.

Dziedzina gier losowych nie jest zharmonizowana.

Obstawiaj zakłady!

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=151521&pageIndex=0&doclang=EN&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=4665308>